

OLIVER BUTTERWORTH

L'OU
gegant

Traducció de Marc Donat

Il·lustracions de Gustavo Roldán

El jardí secret
de VIENA

Capítol 1

Em dic Nate Twitchell, què hi farem. És un nom curiós, però fa dotze anys que em dic així i a aquestes alçades ja m'hi he acabat acostumant. I em sembla que molta gent també s'hi ha hagut d'acostumar, després de tot el que va passar aquí, a Freedom, l'estiu passat. El poble on visc es diu Freedom, i és a Nou Hampshire. Només és un poble petitet, amb quatre cases alineades en un sol carrer, una botigueta, una església i poca cosa més. Ah, sí, i una escola. Gairebé me'n descuido. Som a uns cinc quilòmetres de la frontera amb Maine, però el meu pare diu que Freedom forma part del nostre estat tant com Concord, que és al mig, i que bé li ha de tocar a algú viure a prop de l'estat de Maine.

El meu pare dirigeix un diari aquí, al poble. Es diu *Freedom Sentinel* i surt un cop per setmana. Enviem exemplars a molta gent d'Effingham, Center Ossipee i altres llocs com aquests. Diria que amb el diari no guanya gaires diners, però tenim unes quantes gallines, una cabra i un hort, i tot plegat hi ajuda.

Però el que jo vull és explicar-vos el que ens va passar. No sé per on començar. Suposo que el millor serà tirar enrere fins a la primavera passada, quan la senyora Parsons començava a deixar la seva finestra oberta. Sabeu què? A l'hivern dorm

amb la finestra de la seva habitació tancada, però quan torna la calor, pels volts de maig, a la nit la deixa oberta. El pare sempre espera que ho faci per plantar les mongeteres. Diu que la senyora Parsons és més fiable que el calendari.

Sigui com sigui, casa seva és al costat de la nostra, i la seva finestra dona al nostre pati, on hi ha el corral de les gallines; la primavera passada es va discutir amb la meva mare perquè el gall la despertava amb el seu quiquiriquic. Va dir que ens l'haviem de treure de sobre.

Vam celebrar una conferència familiar l'endemà a l'hora d'esmorzar. La mare deia que no teníem cap dret a molestar els veïns pel sol fet de voler quedar-nos un gall vell. El pare pensava que potser sí que hi teníem dret, a molestar els veïns, però que era millor no molestar la senyora Parsons perquè ens guarda la cabra al seu pati. La Cynthia, la meva germana, va dir que tant li feia el que li passés a aquell ocellot vell i fastigós. A mi això em va fer enfadar una mica perquè feia sis anys que teníem aquell gall vell i a mi m'agradava. L'oncle Julius ens el va portar de la seva granja de Potter Place. Té una tonalitat pèl-roja —el gall, vull dir—, una mirada una mica salvatge i sempre que pot es posa a perseguir la meva germana batement les ales. La Cynthia l'odia.

Sigui com sigui, jo vaig opinar que havíem de provar alguna alternativa perquè el gall no cantés a primera hora del matí, i si funcionava, ens el podríem quedar, perquè la senyora Parsons dormiria i tot aniria com una seda.

—I què se t'acut per fer que el gall no canti? —em va preguntar el pare—. Cantar quan surt el sol és un costum molt arrelat entre els galls.

—I si a la nit el tanquem en algun lloc? —vaig dir—. El podríem deixar al soterrani; estaria a les fosques i no sabia quan li toca cantar.

A la mare mai no li ha agradat tenir bestioles dins de casa, i no em va acceptar la idea, ni que li prometés de netejar la gàbia cada matí, però el pare va proposar de provar-ho uns dies, a veure com anava.

—Fet i fet —va dir—, no volem condemnar-lo sense haver-lo jutjat. Si aquí a Freedom fem aquesta mena de coses, seria un mal exemple per a la resta del país.

Al final la mare va accedir a donar-li una oportunitat. Jo seria l'encarregat de portar l'Ezekiel al soterrani cada vespre i de treure'l d'allà cada matí. Al gall li diem Ezekiel per un besoncle. El meu pare diu que és important que algú es continui dient així a la família.

O sigui que em vaig passar un mes baixant l'Ezekiel al soterrani cada vespre i tornant-lo a portar amunt cada matí. Al gall no li agradava gens i acostumava a muntar un bon sarau cada vespre quan intentava atrapar-lo. Quan el treia de la gàbia, clacava i em donava cops a la cara amb les ales, feia un bon escampall de plomes i pols pertot arreu i les gallines acabaven fetes un sac de nervis. Fer-ho cada dia em deixava esgotat, i de tant en tant em preguntava si valia la pena només per

un gall. Però ja se sap què passa quan s'ha de fer una cosa que se t'ha acudit a tu. No pots desdir-te'n i que la gent et digui que «ja-t'ho-deia-jo». O sigui que vaig continuar fent-ho, i el soterrani va acabar amb un munt de plomes escampades. De vegades a les tres de la matinada, sentíem l'Ezequiel udolant allà sota, però ens arribava molt amortit, i ningú de la família en deia res.

Va ser a mitjan juny quan va passar aquell fet tan singular. Durant una setmana havia observat que una de les gallines tenia una pinta una mica estranya. S'havia engreixat més del compte i tenia el cos una mica torçat i les plomes ben despen-tinades, tal com els passa a les gallines quan estan massa amoïnades per dedicar-se a allisar-se-les. El pare pensava que s'havia tornat lloca i que volia pondre, i em va dir que la tra-gués fora de la caixa, però a mi em va fer l'efecte que era algu-na cosa més que això. Estava tan grassa que gairebé no es po-dia moure i no em vaig atrevir a fer-la fora del seu niu un cop s'hi va enfilat. O sigui que tota aquella setmana se la va passar aclofada a la seva caixa, engreixant-se cada vegada més i fent posat d'estar cada cop més astorada. Llavors, un matí, quan portava l'Ezequiel al pati, vaig donar un cop d'ull al galliner per veure com estava, i òndia, allà hi havia l'ou més gros que hagi vist mai. Era tan gros que ocupava tot el covador, i la gallina estava tremolant en un racó de la gàbia amb la cara girada cap a un costat mirant l'ou com si no pogués ni sospitar què era allò. Vaig tocar l'ou: la closca em va semblar rugosa, com si fos

un ou de tortuga, i tenia una forma més aviat allargada; era gros com un meló, o potser fins i tot més gros.

Vaig anar corrents a casa i vaig cridar que la nostra gallina havia post l'ou més gros del món, que s'afanyessin a veure'l abans que explotés o que passés alguna altra cosa. Tothom va sortir disparat cap al galliner; a mi em feia por que l'ou hagués desaparegut, però encara hi era, i la gallina s'hi havia aclofat al damunt fent els possibles per covar-lo. Semblava una mica sorpresa, com si allò no fos de cap manera el que havia estat esperant, però tot i això faria el que podria. Es va guanyar la meva admiració.

Al principi el pare es va pensar que era una mena de broma i em va mirar de reüll. Però quan vam treure la gallina de damunt de l'ou i el vam observar amb deteniment, tots vam coincidir que era un ou de debò, encara que molt estrany. El pare es va rascar el cap, es va mirar la gallina, després l'ou i després altre cop la gallina.

—No sembla que sigui possible —va fer—. L'ou és gairebé més gros que ella. Com s'ho ha fet?

—I què en farem? —va preguntar la meva germana.

—Ens el podríem menjar per esmorzar —va proposar el pare—. Quants minuts s'ha de fer bullir un ou d'aquesta mida?

—No ens el crupirem —va fer la meva mare—. No vull aquesta cosa a la meva cuina. A mi em sembla que és un ou de serp.

—Un bon tros de serp, doncs —va fer el pare.

Però jo vaig proposar de quedar-nos-el i deixar que la gallina s’hi aclofés al damunt fins que la closca es trenqués, i llavors ja veuríem què en sortiria.

—Res de bo, n’estic segura —va fer la mare—. Probablement serà alguna cosa horrible. Però recordeu, si és un cocodrill o un drac o una mena de bestiola com aquestes, no es quedarà a casa ni un minut.

—D’acord, senyora Twitchell —li va dir el pare, picant-me l’ullet—. Et prometem no portar-te a casa cap drac.

Va tornar a posar la gallina al damunt de l’ou gegant; la pobre bèstia relliscava i movia les ales per intentar mantenir l’equilibri allà dalt. Nosaltres vam tornar cap a casa per esmorzar. El pare va dir que, a més de les tafaneries locals, l’ou donaria una mica de teca per posar al diari, encara que fos per variar.

La Cynthia no estava tan entusiasmada com jo, per aquell ou enorme. Però ho hauria estat si hagués sabut què en sortiria, d’allà dins.

